

Határtalanul! – „A só útján” a 7.D

A Hatvani Bajza József Gimnázium hatosztályos gimnáziumi képzésében résztvevő 7.D osztály május 12 és 16. között a Talabor utazási iroda közreműködésével a só útját végig járva Erdélybe látogathatott. Utazásunk célja volt Erdély magyar lakta területének történelmi emlékhelyeinek meglátogatása, földrajzi érdekességek megismerése. Törekedtünk arra, hogy minél több mindent megtudjunk a határainkon túl élő magyarság elhelyezkedésének történelmi okairól, múltjukról, jelenükről és etnikai összetételükről. Ezt az ismeretgyűjtést elősegítette az is, hogy a kirándulás előtt az osztály ellátogatott a Magyarság Házában is, ahol interaktív „rendkívüli történelem órán” vettünk részt.

A kirándulásra előkészítő órán is készültek az utazó diákok, ahol tanáraink a Magyarország határain túl élő magyarság történelmével ismertettek meg bennünket. Majd az ismeretek elhangzása után használtuk a Barangoló digitális tartalomtárát. A csoport az informatika teremben számítógépen oldotta meg a tartalomtár tankockáit. Hangsúlyosan azon tankockák megoldására került sor, melyek tartalmazták a tanulmányi kirándulásunk állomásait. A Barangoló digitális tartalomtár további lehetőséget adott arra, hogy felkeltse a tanulók érdeklődését, így egy jól felkészült, izgatott csapat várta az utazás napját. Végül megbeszéltük a kirándulás részletes programját és az alapvető, elvárt viselkedési szabályokat is.

1. Nap

Első nap korán reggel, 4:30-kor indultunk majd Borsnál léptük át a határt, aztán tovább utaztunk belső Erdély irányába, átkelve a Királyhágón, ahol lélegzetelállító kilátásban és egy kőborkutya társaságában fogyaszthattuk el a tízórainkat. Két nagyszerű buszsofőrünknek, Gábornak és Milánnak hála, a hat óra út zökkenőmentesen és gyorsan telt el. Az út nagyrészt az osztály csendben végigaludta, habár a hangulat a buszút utolsó óráira csúcsosodott ki, mikor is az osztály különböző dalokat kezdett énekelni. Tanárnőék hősként viselték ezt és az ehhez hasonló „megpróbáltatásokat”. Bánffyhunyadon áthaladva a tordai-hasadék mellett elautózva végül kissé elcsigázottan, de megérkeztünk a Tordai –sóbányába, ahol több száz méteres mélybe való leereszkedés után nézhettünk körül, megismerkedve a só középkori jelentőségével, a só kitermelésének fáradságos módszerével és a sóbánya egészségre gyakorolt hatásával. A bányát szomorúan hátrahagyva Kolozsvár felé vettük az irányt. Meglátogattuk Mátyás király szülőházát és

meg is koszorúztuk. Belátogathattunk a főtéren álló Szent Mihály templomba, ahol véletlenül belecsöppentünk egy misébe. Ezután még egy kis városnézést követően érkeztünk a szállásra, ahol az Erika néni által minden este összeállított kvízt játszottuk, ami az aznap elhangzott információkat tartalmazta, aminek megnyerésével, ha nem is értékes hanem ízletes nyereményeket lehetett elnyerni. Ezzel fejeztük be az első napot.

2. Nap

Másnap egy kiadós reggeli után indultunk tovább, habár a Parajdi Sóbányát nem tudtuk meglátogatni, az ezzel nyert időt később valami másra használtuk fel. Így a nap első úticélja a Medve-tó volt. Az időjárás egy nap kivételével megkímélt minket, habár olykor lógott az eső lába. A Medve-tó tanulmányozása után, áthajtottunk Korondra, ahol vásárolhattunk az állandó kirakodóvásárban és volt lehetőségünk kipróbálni a helyi kürtöskalácsot vagy akár a lángost is. Ezután célba vettük a

sóvágó udvarát, ahol mindenki Katika és Petike lehetett egy órára. Megnéztük a sóvágás folyamatát és fehér sós port kóstolhattunk. Ezután az udvar boltjában vásárolhattunk a Parajdi Sóbánya sójából készült termékek közül. Következő úticélunk Tamási Áron síremléke volt, ahol menetközben osztálytársammal, Bogival olvastuk fel a Szabadság madara című novelláját. Farkaslakára érve két másik osztálytársam készült rövid ismertetővel az életéről, melyet honismereti

vezetőnk saját meggyőződéséből ki is egészített. Ez után még felkerestük Orbán Balázs síremlékét is, Szejkefürdőn. Felsétáltunk a székelykapuk alatt és meghallgattunk egy Zara által készített ismertetőt is. Innen indultunk tovább a mai nap utolsó állomásához, amely Székelyudvarhely belvárosa volt. Megnéztük a főteret, majd megkóstoltuk a Nefelejcs Fagyizó fagyaltját és elfoglaltuk a második egyben utolsó szállást, ami Székelyszentlélek falujában volt.

3. Nap

A zetelaki víztározó mellett elhaladva értünk Gyergyószentmiklósról, ahol pár érdekes információt hallhattunk az Örmény templomról. A Gyilkos-tó felé vezető úton megálltunk egy gyors fényképre a Pongrác-hágónál majd szálltunk is vissza a buszra, ami után pár perccel már meg is érkeztünk a Gyilkos-tóhoz. A tóhoz érve nem volt szerencsénk az időjárással, épp a legenda közepén járt idegenvezetőnk arról, hogy miért is Gyilkos-tó a Gyilkos-tó mikor leszakadt az ég. Talán nem kell említenem, hogy nem a buszhoz rohanás volt a napom fénypontja. Amire még nem számítottuk – azon kívül, hogy ránk szakad az ég- az nem más, mint az, hogy mi egészen a Békás-szorosig sétálunk. Habár az ott elénk táruló látvány a séta minden percét megérte. A szoros megcsodálása után visszaszálltunk a buszra és egészen az Ezeréves határig meg sem álltunk, ami a történelmi Magyarország legkeletibb pontja volt anno. Onnan naplementében indultunk vissza a szállásunkra.

4. Nap

A negyedik napot egy templomlátogatással indítottuk, Csíksomlyón. Megtekintettük a kegytemplomot kívülről és persze belülről, ahol volt szerencsénk megérinteni a Babba Mária lábát is. Ezután felsétáltunk a csíksomlyói messzelátóhoz, ami az ottani pünkösdi búcsú helyszíne is. A keresztút állomásai között kacsaringózva, visszaszálltunk a buszra és célba vettük a hírhedt Szent Anna-tavat és a vele szomszédos Mohos-tőzezlápat. Több érdekes növényt mutattak nekünk, mint a tűzegrozmaringot és meghallgathattuk a kráterek keletkezéséről szóló történetet. A tóhoz vezető erdei úton hosszas vonakodás után megkóstoltuk a vitaminokban gazdag madársósókát, ami meglepően finom volt. A tó szépsége leírhatatlan volt, habár sajnos egyszer onnan is el kellett indulnunk. Hazafelé útba

ejtettük a
Csíkszeredai

Millennium Templomot, melyet Makovecz Imre organikus stílusban tervezett. Ez után visszautaztunk szálláshelyünkre az utolsó éjszakánkra.

5. Nap

A napot korán kezdtük és az első megálló Petőfi-kútja volt, ahol elméletileg utoljára látták élve. Innen a nap és az út utolsó megállója felé indultunk, ami Segesvár volt. Megtekintettük a Diáklépcsőt, Petőfi Sándor szobrát majd fájó búcsút mondtunk honismereti vezetőnktől. A határátlépés előtt még megálltunk újból a Királyhágónál és még utoljára szippanthattunk az erdélyi jó levegőből. Innen kitérők nélkül, egyenesen hazafelé vezetett az utunk, a kora esti órákban szerencsésen megérkeztünk.

Összegzés:

Úgy gondolom, hogy a magam és a teljes osztály nevében beszélhetek mikor kijelentem, hogy ezért az útért hálával tartozunk elsősorban osztályfőnökünknek, aki nem csak hogy életben tartott minket még a takarodóval is bőkezű volt. Fábián Emőke tanárnőnek, aki elkísért minket és mindig ott termett mikor segítségre volt szükség, illetve Veresné Kalcsó Krisztina igazgatóhelyettes asszonynak, aki ránk szánta az idejét és terelgetett bennünket. További hálát érdemel Gábor, illetve Milán, buszvezetőink, akik épségben hazajuttattak bennünket és akár tizenötödjére is lelkesen elmagyarázták, hogy a buszon melyik gomb nyitja az ajtót. Ha azt nézzük, Erdély megismerésén kívül, az út célja az osztályközösség összekovácsolása, akkor mindenképpen sikeres utunk volt. Az osztály sose volt még olyan összetartó, mint mikor közösen kellett kiválasztani, hogy melyik édességért menjen az esti kvízküzdelem. És sose volt még olyan egyhangú mikor Tanárnőék megvitatásra bocsájtották a takarodó időpontját. Illetve a határon túli magyarok történelmét is megismerhettük, amit pedig Józsi bácsinak, azaz a honismereti vezetőnknek köszönhetünk. Ez az út mindenképpen egy felejthetetlen túra volt a 7.D számára. Köszönjük mindenkinek aki ezt lehetővé tette!

Kajdi Kata 7.D